

ling af denne Gæld. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det er saaledes. Der var indkommet en Del Penge gennem Omsætningsafgiften for Motorvogne, som bestod, før Valutaloven blev vedtaget, og en Del af disse Penge var brugt til at købe andre Statsobligationer op og derigennem nedbringe Statsgælden; disse Penge blev ikke alene anvendt til Afbetaling paa Gælden til Nationalbanken; det blev de først, efter at Valutaloven var vedtaget. Derfor kommer der her en Difference paa ca. 1½ Mill. Kr., saaledes som det ærede Medlem nævnte.

Men dernæst udtalte det ærede Medlem, at nu burde man ikke længer opkræve Valutaafgiften, for nu kunde denne Gæld betales tilbage, og der kunde endda blive et Overskud. Ja, det bliver der, men det er ogsaa overordentlig nyttigt, for at det Formaal, som ogsaa er nævnt i Valutaloven, nemlig Styrkelse af Kassebeholdningen, kan fyldestgøres. Og dette er jo ikke et Formaal, som ingen Betydning har, thi de Penge, Staten skal bruge, skal den jo have. Det foregaaende Aars Regnskab lagde ret stærkt Beslag paa Kassebeholdningen. Hvorledes det vil gaa i indeværende Aar, tør jeg ikke sige; men saaledes som Finansloven og Tillægsbevillingsloven foreligger, vil der blive et Kasseunderskud, og der trækkes altsaa paa Kassebeholdningen. Derfor er en Styrkelse af denne i Virkeligheden en Opgave, som man bør lægge megen Vægt paa. Det ærede Medlem mente jo nok, at der i Løbet af 3 Timer kunde gennemføres en Lov, som ophævede disse Bestemmelser i Valutaloven om, at der skal betales saa og saa meget i Skat, og det er muligt, at det ærede Medlem har Ret deri; men det vilde jo saa være nødvendigt samtidig at gennemføre en Lov om et Statslaan, svarende til det Tab, som Kassebeholdningen derved vilde lide, for overhovedet at faa det til at løbe rundt, og jeg er ikke sikker paa, at det vilde være lige saa let at gennemføre en saadan Lov. Der skal jo en Kassebeholdning til, og har man den ikke, maa man laane, det er en Lære, som enhver Finansminister faar. Naar man ikke har Midler i Kassebeholdningen, maa man stille Forslag om Laan, men saaledes som vore Forhold ligger i Øjeblikket, er der regnet med et Overskud her til Styrkelse af Kassebeholdningen. Hvis det ikke kommer, maa der paa anden Maade skaffes Midler til at hævde denne.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Udtalelser om vor Statsgæld, som jeg ikke

helt kan underskrive. Det ærede Medlem mente nemlig ikke, at vor Statsgæld var særlig stor, i hvert Fald ikke i Sammenligning med andre Staters, og det ærede Medlem henviste til Norge, som har en større Statsgæld. Jeg føler mig dog ikke beroliget ved, at der findes Lande, hvis Statsgæld er større end Danmarks. Jeg synes, at vor Statsgæld er meget stor; derfor har jeg søgt at fremskaffe Midler til at afbetale paa Statsgælden, og den Bestemmelse i Valutaloven, som bragte 40 Mill. Kr. af Statsgælden ud af Verden, har jeg for mit Vedkommende sat stor Pris paa, ikke blot fordi den kunde nedbringe Nationalbankens Seddelomløb, men ogsaa fordi den kunde aflaste Staten for det Tryk, som de 40 Mill. Kr. øvede paa Statens Økonomi. Jeg mener ikke, at man skal hævde, at Danmark er det mest statsgældsredne Land, for det er det ikke. Men jeg synes ikke, der er nogen særlig Trøst at finde i at gaa til Norge. Norge har overordentlig store Vanskeligheder netop paa Grund af sin store Statsgæld. Jeg tror heller ikke, der er megen Trøst at hente ved at se tilbage til Frederik den Sjettes Dage, da, som det ærede Medlem oplyste, $\frac{2}{3}$ af hele Landets Indtægt gik til Afbetaling af Statsgælden. Det er jo vanskeligt at sammenligne Aaret 1926 og salig Frederik den Sjettes Dage. Der var vel ikke saa mange Formaal den Gang, som skulde varetages af Staten, saa Statsindtægterne betød vel relativt mindre i den samlede Samfundsøkonomi. Men under alle Omstændigheder finder jeg, at de Beløb, vi nu maa betale i Renter, 60—70 Mill. Kr. om Aaret, er en meget alvorlig Byrde for det danske Samfund, og jeg vil gerne gøre mit til at nedbringe denne Byrde, hvis der kan skaffes Midler dertil. Desværre er det ikke let under de vanskelige økonomiske Forhold for Tiden, men jeg har i hvert Fald hidtil bestræbt mig for at undgaa Forøgelse af Statsgælden og vil fortsætte mine Bestræbelser i saa Henseende.

Det ærede Medlem omtalte Skatkommerbevissystemet, og jeg blev klar over, hvis jeg ikke var det før, at det ærede Medlem ikke er nogen Ynder af og ikke har megen Sympati for det. Deri er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg finder, det er et System, der er bedre end det gamle System, som jo er kendt af tidligere Finansministre, og som jeg ogsaa kendte i det første Aar, jeg var Finansminister: Vejen til Nationalbanken, Overtræk i Nationalbanken. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ogsaa i sin Finansministertid har kendt denne Vej,